

Tập thơ Đình Hùng

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Ác Mộng

Niềm khát vọng, ta ghi vào huyết sử,
Dưới chân em, Thơ lạc mất linh hồn.
Ta đau xót trong mỗi giờ tỉnh tự,
Ta khóc nhiều cả những lúc trao hôn.

Đời tàn tạ em đừng ca hát nữa:
Hội thanh bình, cuộc sống gượng vui thôi.
Ta muốn điên vì khước miệng em cười,
Ta cuồng dại bởi nghìn câu em nói.
Nhan sắc ấy chó nên tàn nhẫn vội,
Tình mất rồi! oán hận đã mênh mông.
Chớ thờ ơ! Ta nổi giận vô cùng,
Nhiều ác mộng hằng len vào giấc ngủ.

Ta quên hết! Ta sẽ làm Bạo Chúa,
Sống nghìn năm ngự trị một lòng em.
Cuộc ân tình ghê rợn suốt muôn đêm
Nào ai tiếc thương gì thân mỹ nữ!
Tay mỗi ôm sẽ dày vò nhung lụa,
Phấn hương nhàu, tan tác áo xiêm bay.
Ta bắt em cười, nói, bắt em say,
Ta đòi lấy mảnh linh hồn bỏ ngõ.
Ôi ! ly rượu em dâng toàn huyết đỏ,
Ta uống cùng dòng lệ chảy đêm xưa,
Để ưu tư, hờn giận với nghi ngờ
Về hiển hiện bóng ma kề bên gối.
Bao hoan lạc ! sau những giờ tội lỗi,
Một mình Em sững sốt đứng bên giường,
Ngắm ta nằm say giấc ngủ đau thương,
Trong run sợ bỗng thấy lòng tê tái.

Ấm Cúng

Mưa bay! Mưa bay!
Bão táp suốt ngày.
Ta buồn, ta lạnh,
Ta nhớ ai đây?
Ngoài trời sương bạc,
Gió lùa càn cây,
Cửa phòng ta khép,
Quạnh hiu trong này.

Tôi chờ giấc mộng,
Tôi chẳng chờ em,
Thì em chợt đến,
Tiếng chân ngoài thềm...

Mưa bay! Mưa bay!
Một hôm trời bão,
Em đến chơi đây,
Nước đẫm vạt áo,
Lạnh lùng lắm thay!

Em vào cùng gió,
Em đến cùng mưa.
Chiều tối bao giờ?
Bóng vào cửa sổ,
Lòng em để ngỏ,
Lọt câu hững hờ.

Em bớt lạnh chưa?
Lòng tôi kể đó
Một ngọn đèn đỏ,
Đôi lòng đêm xưa.
Em ngồi em nhớ,
Tôi ngồi tôi mơ:
Một đời nho nhỏ,
Một phòng xinh xinh,
Cảnh trời mưa gió,
Và hai chúng mình...

Mưa bay! Mưa bay!
Ấm cúng trong này.

Một hôm trời bão,
Em vào chơi đây.

Âm Hưởng

Hôm nay chim yến vui ca
Ran riu bên sườn núi trắng:
Xuân này có nắng gieo hoa,
Ta sẽ cùng ra biển lặng.

Hôm nay gió bão cùng mây:
Rời xa những miền tuyết trắng,
Tôi từ biển vắng về đây
Mừng hội xuân này đẹp nắng.

Hôm nay cây quế trong rừng
Bỗng nhủ cùng làn suối bạc:
Xuân này tôi khoác áo nhung,
Mà bác vang lừng tiếng nhạc.

Hôm nay chim nhạn sang sông
Tìm sợi rong vàng làm tổ,
Tôi đan những sợi thơ hồng
Nhờ chim gửi người viễn phố.

Hôm nay hoa bướm hẹn thề,
Hương có bay về phương ấy?
Mưa phùn lả ngọn tường vi,
Mái tóc em còn suối chảy?

Em là công chúa si mê
Ngủ giữa ngàn hoa lửa cháy.
Bao giờ lại trắng hoa lê,
Em tỉnh giấc mơ bùng dậy?

Ân Tình Dạ Khúc

Đêm thân ái có muôn hoa hồng nở,
Em tới đây tình tự một đôi lời.
Hồn phong hương trầm tuổi mộng hai mươi,
Ta nói khẽ đủ hai lòng nghe rõ.
Tình chẳng xa xôi mà lời giảng gió
Đến làm chi thêm nhạt giấc mơ này?
Nói đi em, từng ý nhỏ mà say,
Tùng rạo rục cánh lòng hoa đang mở.
Tùng xao động vô cùng trong nhịp thở,
Tùng mê ly qua một thoáng môi cười.
Cả rạt rào thương nhớ đấy, em ơi!
Cả thao thức mạch đời trong tiếng nhẹ.
Ôi bát ngát trái tim hồng nhỏ bé
Nghe làm sao ân ái điệu rung trời?
Nói đi em, cho từng mảnh sao rơi,
Tùng vũ trụ tắt dần trong lồng ngực.

Xin hãy để cả mình em thỏn thức
Trên tay này mở sẵn đón thân hoa.
Gió ân cần trộn lẫn tóc hai ta,
Gió đầm thấm giúp đôi hồn phơ phất.

Anh say ngất tình em trong khước mắt
Say hương thắm trên mái tóc tơ nhung.
Cặp môi em, xuân thắm nét hoa rùng,
Anh mê uống nhụy thơm tràn vị ngọt.

Nói đi em, lời tự tình thánh thót,
Hẹn ngàn năm trong một phút êm đềm.
Lời tự tình, em hãy nói đi em,
Lời tình tự cũng là lời bỡ ngỡ.
Đêm thân ái có muôn hoa hồng nở,
Phấn hương bay phoi phới báo duyên lành.

Thơ ân tình, anh chuốt lựa mong manh.

Bài Ca Hạnh Ngộ

Bài thơ hạnh ngộ đã trao tay,
Ôi mộng nào hơn giấc mộng này?
Mùi phấn em thơm mùi hạ cũ,
Nửa như hoài vọng, nửa như say.

Em đến như mây, chẳng đợi kỳ,
Hương ngàn gió núi động hàng mi.
Tâm tư khép mở đôi tà áo,
Hò hẹn lâu rồi - Em nói đi.

Em muốn đôi ta mộng chốn nào?
Uớc nguyện đã có gác trăng sao.
Truyện tâm tình: dưới hoa thiên lý,
Còn lối băng khuâng: ngõ trúc đào.

Em chẳng tìm đâu cũng sẵn thơ.
Nắng trong hoa, với gió bên hồ,
Dành riêng em đấy. Khi tình tự,
Ta sẽ đi về những cảnh xưa.

Rồi buổi ưu sầu em với tôi
Nhìn nhau cũng đủ lãng quên đời.
Vai kẻ một mái thơ phong nguyệt,
Hạnh phúc xa xa mỉm miệng cười.

Bài Ca Mạn Rợ

Lòng đã khác ta trở về Đò Thị,
Bỏ thiên nhiên huyền bí của ta xưa
Bóng ta đi trùm khắp lối hoang sơ,
Và chân bước nghe chuyển rung đời xuôi.
Lá cỏ sắc vương đầy trên tóc rối,
Ta khoác vai manh áo dầm hương rừng
Rồi ta đi, khí núi bốc trên lưng,
Mắt hung ác và hình dung cổ quái.

Trông thấy ta, cả cõi đời kinh hãi,
Dòng sông con nép cạnh núi biên thù.
Đường châu thành quàn quại dưới chân đi,
Xao động hết loài cỏ hoa đồng nội.
Người và vật nhìn ta không dám nói,
Chân lảng xa, từng cặp mắt e dè.
Ta ngẩn ngơ nhìn theo bóng ngựa xe,
Nhìn theo mãi đến khi đời lánh cả.
Và ta thấy hiện nguyên lòng sơn dã:
Cảnh sắc này bỗng nhuộm máu tà dương.
Ta xót thương, ta căm giận, hung cuồng,
Ta gằm thét, rung mấy trời thế sự.
Rồi dữ tợn, ta vùng đi khắp xứ,
Nắm hai vai người tục khách qua đường.
Lòng lạ lùng tìm ảnh với tìm hương.
Nhưng lẫn lộn chỉ thấy màu xiêm áo.
Trán thì phẳng -- ôi đâu là kiêu ngạo?
Đâu hồn nhiên trên nét vẽ râu mày?
Ta ghi người tắt thở ở trong tay,
Miệng quát hỏi: có phải ngươi là bạn?
Ôi ngơ ngác một lũ người vong bản,
Mất tinh thần từ những thuở xa xôi!
Ta về đây lạ hết các ngươi rồi,
Lạ tình cảm, lạ đời chung, cách sống.
Trong bờ ngõ, duy lòng còn chút mộng,
Ta đi tìm người thiếu nữ ngày xưa.
Nàng không mong, ta đi đến không ngờ,
Giây phút ấy thực mắt nhìn tận mắt.
Ta cười mỉm, bỗng thấy nàng che mặt,

Ta giờ tay, nàng khiếp sợ lùi xa,
Ta điên rồ, đau đớn, xót xa.
Trong cô độc, thấy tình thương cũng mất.
Ôm Nhan Sắc với hai bàn tay sắt,
Ta nhìn ai -- ôi khoé mắt ta nhìn!
Em có là ma, là quỷ, là tiên?
Em có mấy linh hồn, bao nhiêu mộng?
Em còn trái tim nào đang xúc động?
Em có gì, trong xác thịt như hoa?
Lạc thiên nhiên đến cả bọn đàn bà,
Với những vẻ dung nhan kiều diễm nhất.
Ta lão đảo vùng đứng lên cười ngất,
Ghì chặt nàng cho chết giữa mê ly.
Rồi dày xéo lên sông núi đô kỳ,
Bên thành quách ta ra tay tàn phá.
Giữa hoang loạn của lâu đài, đình tạ,
Ta thần nhiên, đi trở lại núi rừng.
Một mặt trời đẫm máu xuống sau lưng.

Bài Hát Mùa Thu

Hôm nay có phải là thu?
Mây năm xưa đã phiêu du trở về.
Cảm vì em bước chân đi,
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn.
Ai về xa mãi cô thôn,
Một mình trông khói hoàng hôn nhớ nhà?
Ngày em mới bước chân ra,
Tuy rằng cách mặt, lòng ta chưa sâu.
Nắng trôi vàng chảy về đâu?
Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu.
Chiều xanh trắng bóng mây xưa,
Mây năm xưa đã phiêu du trở về.
Rung lòng dưới bước em đi,
Lá vàng lại gọi phân ly mất rồi!
Trời hồng, chắc má em tươi,
Nước trong, chắc miệng em cười thêm xinh.
Em đi hoài cảm một mình.
Hai lòng riêng để mối tình cô đơn.
Hôm nay tưởng mắt em buồn:
Đã trông thấp thoáng ngọn cồn, bóng sương.
Lạnh lùng chẳng, gió tha hương?
Em về bên ấy, ai thương em cùng?

Bao Giờ Em Lấy Chồng

Như bao người gái đến xuân thì.
Mỗi đêm say tỉnh vài cơn mộng,
Trở giấc, lòng ơi! buồn làm chi?
Ôi biết bao giờ em lấy chồng?
Đầu thu hay cuối một mùa đông?
Bên người có ánh trăng, đèn mới,
Em nhận thơ lòng tôi nữa không?
Hoa nở cô đơn, bóng động thêm,
Vườn xưa còn thoảng chút hương em.
Xót xa lá cỏ vương mùi tóc,
Tà áo bay về, nhớ suốt đêm.
Em cũng như làn hương phấn kia,
Gió về rồi đến buổi chia ly
Nhớ trong khung cửa, mong ngoài ngõ,
như kẻ xưa buồn lối phượng đi.
Nhớ buổi người yêu, kẻ hững hờ,
Em là thực nữ, chỉ mê thơ.
Còn lòng tôi đấy, em không rõ,
Chẳng đến dò thăm, chẳng muốn ngờ.
Mà chẳng tình chung cũng hẹn nhiều,
Lời em bay bướm, tưởng rằng yêu.
Vì ai làm đẹp mây trời thế?
Tôi đợi tin thu sớm lại chiều.
Em ướp hương vào những giấy thư,
Tôi hôn lên chữ một đôi tờ.
Nghĩ rằng: Em gửi hồn thơm đấy,
Là bởi lòng kia đã ước mơ.
Mơ ước hiền như truyện trẻ thơ,
Hoài nghi từng nét mực phai mờ.
Chữ Yêu lượn nét hoa kiều diễm,
Tưởng thấy nghìn đuôi mắt hẹn hò.
Vầng trăng vừa ngả bóng chung đôi,
Em đã xa như dĩ vãng rồi
Tình cũng quan san từ đáy mắt,

Một hàng mi lặng, mấy trùng khơi.
Nghe động bàn chân, nắng tỏa hương,
Mong manh từng gợn phấn còn vương.
Em đi, nửa gói hoa tàn mộng,
Thương nhớ bay cùng mây viễn phương.

Bướm Xuân

Em trở về đây với bướm xuân,
Cho tôi mơ ước một đôi lần.
Em là người của ngày xa lắm,
Lòng cũ hai ta cũng chẳng gần.

Em trở về đây để nắng hồng,
Hồn xưa còn đẹp ý xưa không?
Trăng tình chưa nguyện lời hoa bướm,
Em chẳng về đây để ngỏ lòng.

Một thời mây biếc đã trôi qua,
Nay tưởng cây vàng lại nở hoa.
Em chẳng mơ gì, tôi chẳng nói,
Đôi hồn không biết có nhìn xa?

Tôi vẫn chiêm bao rất nhẹ nhàng,
Đèn khuya xanh biếc, mộng thường sang.
Nhưng rồi em rõ lòng tôi khổ,
Em sẽ đi xa trước giấc vàng.

Buồn Á Đông Xưa

Buồn xưa Đông Á về muôn phương.
Mắt ta loạn dáng mây hồ hải,
Mộng ngát lâm tuyền mái tóc hương.

Xưa Á Đông buồn xuôi đại dương,
Chiều tha phương đến ngủ bên nàng.
Tóc ai thả lướt con thuyền mộng,
Nghiêng xuống đôi vai chút phấn vàng.

Nắng nhỏ phiêu lưu rộn cánh sâu,
Vòng tay non biển thoát lia nhau.
Giang biên thoảng ước mùi hương lạ,
Hồn lạc sân ga, lỡ chuyến tàu.

Nếp áo trường sơn, tóc tuổi ngàn,
Nụ cười phiêu lãng giữa không gian.
Người đi, mây cũng làm du khách,
Nắng chuyển hương theo nhịp gió đàn.

Mộng ơi! thuyền có trao đầu sóng,
Xin nở tươi màu hoa đại dương.
Biển biếc, cù lao dài ánh mắt,
Ngàn khơi, mơ bóng nguyệt hoang đường.

Ta khát cuồng lưu vị biển đông,
Dịu em trên lá cỏ thu bông.
Con say thấm tận lòng thương hải,
Chìm nổi vầng dương đáy thủy cung.

Hoàng hôn khép áo em lên đường,
Buồn Á Đông xưa về viễn phương.
Đảo tuyết, rừng hoang, mây lữ thứ,
Hồn ơi! Xin hẹn cánh chim sương.

Cánh Chim Dĩ Vãng

Anh trở lại con đường lên núi biếc,
Thương mây bay từ đó vẫn cô đơn.
Những bông hoa còn có nửa linh hồn.
Những lá cỏ nghiêng vai tìm mộng ảo.
Ôi nắng cũ nhạt mùi hương dã thảo!
Lạnh màu riêu, tảng đá nhớ chân đi.
Những cánh chim từ quá khứ bay về,
Tà áo mỏng chập chờn phai sắc bướm.

Bài thơ nhỏ hôm xưa hồng nắng sớm,
Trêm môi em, gió núi đã gieo vần.
Mùa hạ nào thơm mái tóc hoài xuân?
Hơi phấn thoảng còn ướp say hình bóng.
Giấc em ngủ, thơ anh về báo mộng,
Nhấn sao khuya soi lên nụ hôn đầu.
Ôi sườn non, mây lụa quấn vai nhau!
Mỗi bậc đá nâng cao từng ước vọng.
Em chuyển bước, trùng dương nào cuộn sóng
Dưới bàn chân? - Hồi hộp biển cây xanh.
Hương phất phơ chùm hoa mộng đầu cành,
Gò má thẹn một màu hồng hợp cấn.

Hãy dừng lại hơi mùa hoa hồng phấn!
Mấy hoàng hôn, mái tóc đã sang thu?
Chiu hàng mi, lá úa rụng tình cờ,
Tờ thư lạnh, gió sương bay dòng chữ.
Thương tâm sự, mưa sa vành nón cũ,
Anh ngờ em mang cả núi non đi.
Hoa qua đầu, cánh bướm cũng vu quy,
Nhòa nắng xế, nụ cười mây khói tỏa.

Ai trao gửi lời thề trên xác lá,
Để vắng trăng tìm mãi dấu chân xưa?
Ngôi sao buồn lên đỉnh núi bơ vơ,
Cành trinh nữ, thu xanh màu tóc lạ.
Lời ước hẹn dư âm truyền vách đá,
Em vội đi, hờn giận tiếng non cao.
Em đi rồi! Then khóa cả chiêm bao,
Gầy vóc mộng, gói tròn manh áo nhớ.

Nhắc làm chi? Ôi! nhắc làm chi nữa?
Em đi rồi, mưa gió suốt trang thơ.
Mây lia ngàn, e lệ cánh chim thu,
Con bướm ép thoát hồn mơ giấc ngủ.
Anh trở gót, hương đưa về núi cũ,
Theo mây bay, tìm mãi hương trăng thề.
Nhắc làm chi? Còn nhắc nữa làm chi...!

Cặp Mắt Ngày Xưa

Anh với tôi nằm mộng canh trường.
Giăng kẻ song cửa, hoa kẻ gối,
Anh truyện sầu, tôi truyện mến thương.
Tôi với anh giường chung, mộng chung,
Vì duyên thơ, mới có duyên lòng.
Anh buồn tự thừa giăng lên núi,
Ấy độ tôi hoài ước lại mong.
Ai biết lòng anh thương nhớ đâu?
Gần nhau không nói, nói không sầu.
Cầm tay hỏi mộng, buồn như tử,
Thầm hiểu anh thôi, lặng cúi đầu.
Tôi cảm thương vì hai chúng ta,
Tuổi đang xuân mà bóng sang già.
Đêm nào tôi mộng buồn riêng gối,
Anh đã nằm yên dưới mộ hoa.
Anh lánh mùa xuân, nép cửa sầu,
Đêm nằm ghé gió lạnh canh thâu.
Gặp nhau, nắm chặt tay lần cuối,
Anh khép hàng mi, chẳng nguyện cầu.
Tôi đến tìm anh, vượt mắt hiền.
Đêm sâu chìm đáy mắt vô biên.
Vọng thanh nghe rợn hồn cô tịch,
Tôi hiểu lòng anh chữa toại nguyện.
Tôi lạc hồn Xuân giữa Cố Đô,
Hỏi giăng, giăng mọc nước Tây Hồ.
Hỏi hoa, hoa vẫn thôn đào liễu,
Lòng hỏi riêng lòng : Đâu bạn xưa?
Trăng nước vô tình, gió đẩy đưa,
Đường tôi muôn vạn ngã tình cờ.
Chiêm bao phảng phất, tôi thường gặp
Cặp mắt anh nhìn, như trẻ thơ.

Chớp Bể Mưa Nguồn

Có kẻ nghe mưa, trạnh mối sầu,
Vắt tay chờ mộng suốt đêm thâu.
Gió từ sông lại, mưa từ biển,
Không biết người yêu nay ở đâu?

Tôi ngủ băng khuâng một gối buồn,
Giường lênh đênh nổi giữa băng sơn.
Xoay mình, giận mảnh chăn hồ hững,
Tuyết phủ, sương dâng một nửa hồn.

Người ta xa lánh cả tôi rồi!
Trở gối, nghe hồn động biển khơi,
Xa bạn, xa lòng, xa mắt đẹp,
Gió mưa dòng tóc đấng vành môi

Dĩ vãng dầm mưa lén bước về,
Áo trùng, mây tỏa, mặt sầu chệ
Run tay ấp nửa bàn chân lạnh,
Thương những con đường mưa cuốn đi.

Gió táp ba canh mộng thở dài,
Lùa mây bên gối, suối bên vai
Cô đơn, tay níu trời khung cửa,
Đèn phố nhòa trong nước mắt ai?

Lác đác trong mê rặng tiếng đàn,
Hồn ai khóc rợn bốn giây oan?
Gót chân thừa ấy vào mưa gió,
Còn thoảng hơi sương đậu cánh màn.

Có lẽ Tình đi lạc mất nhà,
Lặng nằm tưởng đến một tên hoa.
Ngẩn ngơ thương mãi vàng trắng lặn,
Hoài vọng nghe rung một tiếng gà.

Ai đến đây buồn chơi với ta?
Ngọn đèn tâm sự thấp trong nhà.
Trời gần mái ngói hay xa nhỉ?
Truyện nở ân tình, đêm nở hoa.

Cung Đàn Tưởng Niệm

Khi anh chết, các em về đây nhé,
Vị chút hương tình lưu luyến với nhau xưa.
Anh muốn thấy các em cùng nhỏ lệ
Tay cầm hoa, xoa tóc đứng bên mồ.

Em là lướt, Em là Buồn cố kết,
Tự ngày anh ra sống kiếp trần ai.
Em khóc cho anh mối hận tình dài,
Em nói cho anh tấm lòng cô lữ.
Và em nữa, ôi Sầu Hoài Thương Nữ!
Anh thường mê tiếng hát của Em xưa.
Những ngày vui, bóng mộng mất không ngờ,
Em thân ái vẫn cùng anh tưởng nhớ.
Anh quên đấy: còn người em duyên số.
Em đã về chưa nhĩ hời Đau Thương!
Nhớ cùng Em đối bóng mấy canh trường,
Tự đêm ấy cầm tay nhau không nói...

Anh tưởng niệm các Em về một buổi,
Ở bên mồ, cỏ úa sắc chiều rơi.
Ngược Sông Mê, bàng bạc nẻo luân hồi,
Sầu rủ tóc, ngậm ngùi in khóe mắt.

Anh đã thấy dáng em buồn cuối mặt,
Anh cảm lòng vì lệ của Thương Đau.
Các Em sang vĩnh biệt tấm thân sầu...
Các Em khóc, các Em buồn lắm nhĩ?
Phải xa anh, từ đây đường nhân thế,
Các Em đi, phiêu bạt giữa thời gian.
Và từ đây trong khe núi, bên ngàn,
Các Em dạo, làm những hồn oan khổ.
Anh bơ vơ lạc trên đường thiên cổ.
Lạnh tâm tư, mờ tỏ ánh tinh cầu.
Mất anh rồi, các Em sẽ về đâu?

Dạ Hội

Đèn quanh Thủy tạ, hội đêm hè,
Em đến phương nào? Đây ngựa xe.
Đáy nước hoa chìm, giếng ẩn hiện,
Thơ phòng Khánh Tiết, nhạc Schubert.

Mời các cô em trang điểm vào,
Má hồng gợn chút mới thanh tao.
Thuyền thơ anh đợi nghiêng tình tứ,
Nghìn chiếc hôn bay, thoáng phấn đào.

Khiêu vũ đêm nay, Mộng trá hình,
Trong vườn Quên Lãng, áo ai xanh?
Lòng ai hóa bướm Phù Tang nhỉ?
Ta chọn nhâm hoa, lẫn Ái Tinh.

Tha thướt trời Tây, gái đẹp về,
Phương này ta hẹn với Tây Thi.
Thẹn đâu trinh bạch bàn tay phấn?
Tuyết nguyệt dài chăng, phải đợi kỳ?

Tuổi hạ giếng tròn, em vẫn si,
Lẳng lơ, ai nép mặt hoa quỳ?
Phượng Liên nàng ấy điên vì mộng,
Lạc gió thần tiên: kịch Shakespeare...

Đường Khuya Trở Bước

Tôi đến đêm xưa, Em vắng nhà,
Trăng vàng, mây bạc, sầu như hoa.
Tôi từ viễn phố rời chân lại,
Chỉ thấy sương nhiều như lệ sa.
Ở cũng băng khuâng, đi chẳng đành,
Đêm trời, sao cũ sáng long lanh.
Lòng ta ngẫm truyện mười phương vậy:
Người gái khuê phòng kia mắt xanh?
Tôi cũng chưa đi hết dặm đường,
Đời dài, mới đến nửa sầu thương.
Một đêm trở bước cho lòng nghĩ,
Sao biếc rơi tàn mộng phấn hương.

Đường Vào Tình Sử

Khi tóc mùa xuân dài trước cửa,
Khi nắng chiêm bao khẽ chớp hàng mi,
Khi những con thuyền chở mộng ra đi,
Giấc mộng phiêu lưu như bầy hải điểu,
Kỷ niệm trở về, nắm tay nhau hiền dịu,
Ngón tay thơm vàng phấn bướm đa tình,
Anh sẽ tìm em như tìm một hành tinh,
Mặt trái đất sắp tan vào mộng ảo.

Trên đường ta đi,
Những đóa hoa nở mặt trời xích đạo,
Những làn hương mang giông tố bình sa,
Những sắc cầu vồng nghiêng cánh chim sa,
Và dĩ vãng ngủ trong hồ cảm thạch
Của đôi mắt sáng màu trắng mặc khách,
Thời gian qua trên một nét mi dài.
Núi mùa thu buồn gợn sóng đôi vai,
Dòng sông lạ trôi sâu vào tâm sự.

Chúng ta đến nghe nổi sầu tinh tú:
Những ngôi sao buồn suốt một chu kỳ,
Những đám tinh vân sắp sửa chia ly,
Và sao rụng biếc đôi tay cầu nguyện.
Ôi cặp mắt sáng trắng xưa hò hẹn,
Có nghìn năm quá khứ tiễn nhau đi.
Anh vịn tay số kiếp dẫn em về,
Nhìn lửa cháy những lâu đài mặt biển.

Phơi phới thuyền ta vượt bến,
Từ đêm hồng thủy ra đi.
Lòng ta dao cắt
Chia đôi
Biên thù,
Dòng máu kinh hoàng chợt tỉnh cơn mê.

Chúng ta đi vào lá hoa Tình Sử,
Hơi thở em hòa sương khói đường thi.
Anh đọc cho em những dòng cổ tự
Ai Cập và Cổ La Hy.

Anh viết cho em bài thơ nhỏ
Bài thơ xanh ánh mắt hẹn tình cờ.
Có những chữ Hoa yếu điệu,
Không phải đại danh từ.
Nét uốn đơn sơ
Lung mềm óng ả
Những chữ hoa không thêu phù hiệu,
Những chữ hoa không biết phát cờ.
Một bài thơ
Có tiếng thở dài đôi hồn tình tự,
Vần điệu diu nhau đi trong giấc mơ,
Sông núi trập trùng lượn theo nét chữ,
Những chữ thương yêu,
Những chữ đợi chờ,
Đẹp như
Dáng em e lệ chiều xưa.

Anh sẽ tìm em, chiều nào tận thế
Khi những sầu thương cất cánh xa bay.
Khi những giận hờn, khi những mê say,
Khi tất cả hiện nguyên hình ảo mộng:
Giọt lệ hoa niên, cung đàn hoài vọng,
Và những hương thơm tình ái trao duyên.
Những không gian thăm thẳm mắt u huyền,
Những vật áo bồng trở màu sông biển.
Chúng ta đến, mùa xuân thay sắc diện,
Chúng ta đi, mùa hạ vụt phai nhòa,
Gương mặt mùa thu phút chốc phôi pha,
Ta dừng gót, chợt mùa đông tàn phé.

Em hát mong manh bài ca Tuổi Trẻ,
Bướm bay đầy một âm giai.
Khúc nhạc lang thang như hồn Do Thái,
Đại dương cồn sóng gọi tên ai?
Vời vọi tiếng em lướt qua Hồng hải,
Tiếng hát nhân ngư tuyệt vọng than dài.

Chúng ta thở những hơi nồng nhiệt đời,
Nghe mùa xuân nẩy lộc rợn trên vai.
Có những giấc mơ lén vào quá khứ,
Có những chiêm bao đi về tương lai.
Anh gặp em anh từ thửa nào?
Mệnh mang sóng mắt

Ngờ biển dâu.
Núi non nhìn ta vừa nghiêng đầu
Hình như hội ngộ
Từ ngàn thâu.
Ta tỉnh hay mơ? Chiều nay trăng khép
Hàng mi sâu
Hay tà dương thu
Mưa rơi mau?

Em ơi! Vệt nắng phù kiều uốn mình ô thước,
Ta, suốt đời ngư phủ,
Thả con thuyền trên mái tóc em buồn lênh đênh.
Ôi chao dĩ vãng, Dĩ Vãng thần linh!
Một phút, một giây, nhìn ta ngàn kiếp!
Thầm gọi cỏ hoa sang tự tình.
Lời nói băng khuâng, bàn tay duyên nghiệp.
Anh nhìn em như chiêm ngưỡng một hành tinh.

Duyên Phương Hoa

Một độ tôi ngồi thương khóc hoa
Cửa chiều hiu hắt nắng xuân tà.
Nhớ người năm ngoái, năm xưa mãi,
Nhớ nụ cười xuân thấp thoáng qua.

Lòng gửi sầu theo mây gió bay,
Trông thời gian, để bóng hao gầy.
Trải bao đêm biếc tàn sao lẹ,
Trời kết duyên đào: Em tới đây.

Tôi thả chim xanh lượn trước nhà,
Điểm trang lòng, đợi ái tình qua.
Em đi, mắt có thơ mùa hạ,
Má phấn hồng in bóng phượng hoa.

Tôi mất trời xanh của tuổi thơ,
Nên yêu em cũng bởi tình cờ
Gặp mùa hoa cũ trên đôi má,
Trong mắt em nhìn gặp bóng xưa.

Tôi ngẩn ngơ từng buổi tịch liêu,
Con ve hoài cổ thở than nhiều.
Điệu trường sầu vọng lên cao vút,
Đời sắp về xưa: Em hãy yêu.

Em yêu tôi và ta yêu nhau
Tôi lại say như buổi hạ đầu.
Cánh phượng hồng cùng tơ nguyệt bạch
Xin em ghi giữ thuở tôi sầu.

Gặp Nhau Lần Cuối

Khi tôi ngồi xuống ở bên em,
Giở tập thư xưa đọc trước đèn.
Vẫn ngọn đèn mờ, trang giấy lạnh,
Tiếng mùa thu động, tiếng mưa đêm.

Gần nhau, còn lạ nét môi cười,
Em đến như người bạn cũ thôi.
Trận gió năm nào chưa ngớt thổi,
Mà nghe hồn gió lạc xa khơi.

Em hãy ngồi im - khuya đã lâu,
Phút giây tâm niệm tưởng như sầu.
Ngón tay nào nuốt tàn nhung bướm,
Gỡ cánh hoa phai lả mái đầu.

Đèn nhỏ, sương pha lạnh mặt người,
Lạnh vương từ sợi tóc buông lơ.
Lìa vai, kỷ niệm bay mùi phấn,
Nếp mặt hờn nghiêng lá hổ người.

Mắt lặng nhìn nhau từ dĩ vãng,
Chợt xanh màu áo nhớ thương xưa.
Bóng em khoảnh khắc thành hư ảo,
Buồn lướt hàng mi thấp thoáng mưa.

Tùng nhớ, từng thương, từng chụm đầu,
Tùng chung dòng lệ thấm vai nhau.
Mà trong mắt liếc ngò non ả,
Nhịp thở ân tình cũng biến đâu.

Sương xuống nhiều thêm, thôi biệt ly!
Nhìn em lần cuối, tiễn em về.
Mưa buồn nở để đường thu lạnh?
- Đây áo quàng vai, em hãy che.

Giáp Mặt Phù Dung

Trong im lặng, tôi rùng mình nín thở,
Cầm tay em, nâng từng ngón tay hoa.
Tình yêu tràn trong thớ thịt, làn da,
Tình yêu rợn tự đầu mày, chân tóc.
Thoáng nét sương, nụ cười in khuôn ngọc,
Em băng khuông hé nửa cặp môi hồng,
Mắt nhắm nghiền, và sóng ngực rung rung,
Hơi thở ấm nả nùng hương phấn đại.
Mặt giáp mặt để hai lòng tê tái,
Tôi điên rồ uống hết vị hoài nghi
Trên môi em - Hai dòng lệ đầm đìa,
Hai ngực ép tới vô cùng đau đớn.
Tôi e ngại từ nét mi sâu gọn,
Tôi xót thương từ sợi tóc thom nồng.
Em là người như một cánh hoa rung,
Tôi khăng khít - ôi cõi đời tiêu tán!

Khi tỉnh lại, trông thấy trời sáng lạn,
Con đường đi bùng nổ ánh muôn hồng.
Em tuyết trần đã mở lối thiên cung,
Tôi sững sốt hái nụ tình phong nhụy.

Từ buổi ấy, mê một làn hương quý,
Tôi ra đi, chưa biết sẽ về đâu?
Thấy quanh đây toàn xác thịt âu sầu,
Toàn những dáng hoa phai buồn ủ rũ.

Ôi hương sắc một thân hình nương tử!
Cặp mắt thu và đôi má mùa xuân.
Ôi ánh thiên hương một buổi yêu gần!

Gửi Người Dưới Mộ

Trời cuối thu rồi - Em ở đâu?
Nằm bên đất lạnh chắc em sâu?
Thu ơi! Đánh thức hồn ma dậy,
Ta muốn vào thăm nắm mộ sâu.

Em mộng về đâu?
Em mất về đâu?
Tùng đêm tôi nguyện, tôi cầu,
Đấy màu hương khói là màu mắt xưa.

Em đã về chưa?
Em sắp về chưa?
Trăng sao tắt, ngọn đèn mờ
Ta nằm rỏ lệ đọc thơ gọi hồn.

Em hãy cười lên vang cõi âm,
Khi trăng thu lạnh bước đi thềm.
Những hồn phiêu bạt bao năm trước,
Nay đã vào chung một chỗ nằm.

Cười lên em!
Khóc lên em!
Đâu trăng tình sử,
Nếp áo trần duyên?
Gót sen tố nữ
Xôn xao đêm huyền.
Ta đi, lạc xứ thần tiên,
Hồn trùng dương hiện bóng thuyền U Minh.

Ta gửi bài thơ anh linh,
Hỏi người trong mộ có rùng mình?
Nắm xương khô lạnh còn ân ái?
Bộ ngực bi thương vẫn rợn tình?

Hỡi hồn tuyết trinh!
Hỡi người tuyết trinh!
Mê em, ta thoát thân hình,
Nhập hồn cây cỏ, đa tình mỗi đêm.

Em có vui thêm?
Em có buồn thêm?

Ngồi bên cửa mộ,
Kể cho ta biết nỗi niềm.

Thần chết cười trong bộ ngực đen,
Ta nghe em thở tiếng ưu phiền.
Nỗi lòng xưa dẫu tan Thanh Vắng.
Hơi đất mê người - Trăng hiện lên.

Hoài Niệm

Chiều mùa đông
Đốt ngọn lửa hồng
Ta đọc tập thơ sầu, cười với bóng,
Khói thuốc xanh bay về hư không.
Trăng lên đầu phố vắng
Ồ bóng ta say!
Bóng với ta cùng im lặng
Cốc rượu ngọt uống cay nồng.

Bạn là người bạn chung tình,
Gần nhau không hẹn,
Lòng giữ nguyên hương hoa bình minh.
Bên đèn tâm sự,
Bạn với tôi như đôi hồn viễn xứ,
Đôi bóng phù du,
Không dung mà thương nhớ,
Không đau mà giận hờn,
Rủ bướm chim theo vào giấc ngủ,
Thả sấu trên con thuyền mây đưa.

Trời giăng sao tỏ
Đêm mùa thu
Cửa phòng tôi bỏ ngõ
Giấc mộng tôi hững hờ,
Ta biết giăng buồn ngày ta còn nhỏ,
Ai biết ta buồn vì lòng ngây thơ?
Nhìn cuộc đời
Tin rằng hạnh ngộ,
Bạn yêu giăng và tôi yêu gió,
Cười nụ cười đơn sơ.

Bạn với tôi xưa
Đứng bên hồ,
Nằm chung mộng,
Ân ái cùng Thơ.
Đêm hoa cành nguyệt,
Gió giăng xao động ngoài màn.
Bạn hát bài ca phóng đảng,
Cười lên trăng xanh, tôi dạo đàn.

Xuân đến giấc mơ đầy thiếu nữ,
Ta nằm ta ngủ,
Lệ đa tình chứa chan.
Ôi thời gian! thời gian tình tự,
Mặc nỗi lòng người bi hoan.

Mộng cung tần
Xoay nghiêng mặt gối,
Ai cười? Ai nói? Ai xênh ca?
Lênh đênh nước biển trắng nhòa,
Những vì sao lạ đã sa xuống gần.
Trời buồn giáng điệu giai nhân,
Trái đất xoay vần - đứng lặng mà nghe:
Rạt rào sóng nhạc pha lê,
Đêm tàn, núi đổ, ra đi một mình.
Ra đi! Ra đi! Đòi ngủ cả,
Vào cuộc luân chuyển ân cần của các hành tinh.
Ôi những trời sao mùa hạ!

Về đâu? Về đâu những mảnh sao sa?
Về đều nữa cả bóng hai ta
Lạc vào tục phố
Nhịp bước giang hồ ca?
Ánh hoa đêm hay tàn đèn rụng
Trong những ca lâu đầy huyền ảnh với đàn bà?

Lòng đã đi qua
Biết bao quán trọ là nhà.
Ta tiếc thương gì quê hương đã mất?
Giang sơn đây
Trong buổi chiều tà
Gọi hồn ta về cười ngậy ngất,
Rung sắc hồng pha,
Xây Đô Kỳ Nghệ Thuật
Ôi những phố trường sầu đi mất về đâu?

Ngày tàn, gió thổi,
Tôi mất Tình Yêu
Tôi mất người yêu.
Bên sông hoa rụng từng chiều,
Lòng tôi không nói,
Thương vì trái đất cô liêu.
Tôi nói làm chi?

Anh nhớ làm chi?
Lòng tôi đây và lòng anh đó
Nghe câu chuyện sầu dài sao chẳng điên mê?
Một buổi anh về,
Trúc gầy, liễu rủ.
Ôi câu chuyện huyền vi
Trong lòng nắm mộ,
Tôi muốn nghe,
Và anh muốn nghe!
Ôi những bước u hồn về ảo phố,
Anh đã đi
Và tôi sẽ đi!

Hoa Bay Về Ngàn

Em đi, rừng núi vào Xuân,
Áo thiên thanh dệt trắng ngàn hoa bay.
Búp lan dài muốt ngón tay,
Cả lâm tuyền nhớ gót giày phong hương.
Nghe như đàn lũ cung thương,
Bầy chim bên suối soi gương tự tình.
Cỏ thơm nếp lụa đồng trinh,
Mây giăng cánh bướm cho mình lên non.
Sông rừng uốn khúc lung thon,
Nụ cười hoa dại nét son nẻo nùng,
Tình vương xóm Mán trập trùng,
Lòng như xuân tỏa hồn rừng hoang vu.
Cầu treo nối nhịp tương tư,
Lặng trong cây lá, giấc mơ về ngàn.
Nắng soi ấm mái nhà sàn,
Hơi xuân ủ cánh phong lan nỡ nà.
Óng vàng mái tóc tiên sa,
Cỏ đôi chải phớt lược ngà bông lơ.
Nhớ về Bản nhỏ lưng trời,
Xuân đi, còn lẫn nụ cười trong mây.

Hờn Giận

Em đến hôm nào như hoa bay,
Tình không độc dược mà đắng cay.
Mùa thu tàn nhẫn từ đôi mắt.
Mùi hương sát nhân từng ngón tay.

Em đến hôm nào như mây bay,
Gió mưa triền miên từ nét mày.
Đường vào lòng nhau toàn sạn đạo,
Bước chân tha hương từ dấu giày.

Anh rỏ đôi dòng nước mắt say,
Trao em, không ướt trọn lòng tay.
Chiều đi, vai thấm đầy sương núi,
Lệ cũng phai hương tự lúc này.

Anh tiễn em sang giấc mộng nào?
Giận lây tà áo cưới chiêm bao.
Lời nguyện không buộc vào mây sớm,
Em có nghe tình khóc dưới sao?

Em đến, trăng rằm xanh bóng mây,
Em đi, trăng hờn cong nét mày.
Chiều qua, má hồng còn thơ ngây,
Chiều nay, hàng mi sương xuống đầy
Thương nhau, gói trọn hồn trong áo,
Mất nhau từ trong tà lụa bay.

Mắt ngại nhìn nhau từng đêm dài,
Nhòa hương kỷ niệm, tóc thu phai.
Dòng sông bơ vơ tìm dĩ vãng,
Thuyền trôi băng khuâng về tương lai.

Anh hận bình minh, ngờ nắng hồng,
Hờn ghen bao nhiêu hoa mùa xuân.
Sánh vai nhưng không là vợ chồng,
Kề môi vẫn không là tình nhân.
Cười vỡ giấc mê đêm hợp cẩn,
Vò nhàu mái tóc đêm tân hôn.
Sính lễ không hòa đôi linh hồn,
Đính ước không chung lòng cô đơn.

Thầm trách vầng trăng không biết sầu,
Ngàn sao theo em bay về đâu?
Oán cả không gian, thù cả mộng,
Ghen cả trời xanh trong mắt nhau.

Em đến hôm nào, mưa trên vai,
Chiều thu, sương đượm nét mi dài.
Nụ cười rung cánh hoa hờn giận,
Trong mắt em còn bóng dáng ai?

Hương

Hai người có buổi băng khuâng quá
Kể chuyện mưa xuân với nắng hè.
Chắc hẳn đôi lòng lơ đãng cả,
Vì chung cùng nói chẳng cùng nghe.

Tôi nhìn cặp mắt trong xanh ấy
Để thấy hồn tôi trong mắt xanh.
Thuyền mộng lênh đênh vào xứ lạ,
Cheo đưa nét nhạc lượn mong manh.

Ôi! nếu đời ta ngừng bước lại,
Một giờ, một buổi, một mùa thu!
Lòng tôi hoá bướm tình si mất
Cánh mỏng u hoài là giấc mơ.

Tôi nghe em nói bằng im lặng,
Bằng dáng nghiêng nghiêng động nét mày;
Bằng cả mệnh mang chiều lắng đọng,
Nụ cười em gửi gió thu bay.

Tóc quyện mây choàng vai mộng nhỏ,
Chìm chìm hơi nắng, bước thu đi
Hồn như khói toả say tà lụa,
Chợt tỉnh, còn như truyện ngủ mê.

Thoảng cánh hoa rơi, nhòa giấc mộng,
Giật mình, tay nắm ngại rời tay
Lên trong nếp áo, mùi hương thẹn,
Nắng sưởi bàn chân, gót chuyển mây.

Vai ngả gần vai bát ngát trời,
Rừng thương, núi nhớ lẫn vành môi.
Mùa thu lọt giữa vòng tay khép,
Bỡ ngỡ nhìn nhau trọn cuộc đời....

Hy Vọng Chiều Xuân

Vì em cho phép buổi giao thân,
Hy vọng ngày xưa lại sắp gần.
Màu tím hoa xoan - ôi hứa hẹn!
Cành tơ, lá ngọc, nắng chiều xuân.

Em nhớ làm chi hờn giận qua?
Hôm nay hội ý, nắng sang nhà.
Xuân kia để lỡ mười ngày trước,
Đã sắp xa lòng hai chúng ta.

Giấc mộng chiều nao vắng bóng anh,
Mắt em như nắng giải hoang thành.
Hong lên má phấn, hoa bùng tỉnh,
Xuân với em vừa lả tóc xanh.

Em hãy cười như thửa mới quen,
Trời xanh trao khéo mắt như thuyền.
Hàm răng hé nửa chiều hy vọng,
Xuân cũng nghiêng vai ước mộng hiền.

Thấp thoáng linh hồn nắng viễn du,
Nắng thơm hôn mái tóc tình cờ.
Chiều vương từng cánh hoa e lệ,
Gió bướm tung màu áo trẻ thơ.

Em hãy nhìn như thửa mới say,
Màu xuân tô vệt nắng đôi mày.
Rung rung vai nhỏ gầy thương nhớ,
Ta vẫn còn nguyên hiện tại này.

Cành tơ, lá ngọc cũng tương thân,
Hạnh phúc ngày xưa đã tới gần.
Đầu ngọn cây xoan, con bướm lượn,
Hoa màu hy vọng, nắng chiều xuân.

Khi Lòng Đầy Hương

Gần gũi nhau rồi,
Xin em cùng vui.
Thu may áo cưới
Tặng em và tôi;
Áo dệt tơ trời,
Thêu toàn nắng mới,
Thơ bay nụ cười.

Mấy ngày có hoa,
Rước em sang nhà.
Bướm vàng đưa lối,
Bốn bề chim ca.

Bên này là Thu,
Bên ấy là Thơ,
Tôi ra đón gió,
Xin em hãy chờ...

Gió ở bên nào?
Gió nhủ làm sao?
Em ra cửa nhỏ
Trông nắng hoa đào.

Rước em sang nhà,
Trời thu bao la,
Mùa thu niên thiếu
Có nắng thướt tha,
Và mây yếu điệu
Làm dáng xa xa.

Nắng cười nửa miệng,
Nắng cũng đồng tình.
Ôi phút thần linh!
Ngày đi không tiếng.
Và tôi cầu nguyện,
Cho hồn thu xanh.

Mộng xế hoàng hôn,
Xin em ngồi lại.
Mười ngón tay thon
Mở trang thần thoại

Bát ngát linh hồn.
Chiều thu tâm hồn
Lùng hương nhiệt đới,
Một nét môi son
Tím màu hoa dại.

Chiều nhẹ chiêm bao
Ngập ngừng áo mỏng,
Có trăng hoài vọng
Cùng mây tiêu dao,
Có một vì sao
Ghé vào giấc mộng.
Tóc em gió lộng
Bay hương ngọt ngào.

Gió lạt theo mây
Và mây theo gió,
Ôi bóng đêm say
Thơm từng hơi thở,
Từng hơi thở dài.
Em hơi! nghiêng vai,
Ngả đầu chút nữa,
Xát vành tóc mai,
Kề đôi lòng nhỏ,
Đôi lòng cùng bay...

Hương thầm phơ phất
Trên ngón tay ai?
Một thoáng u hoài
Nào nùng khóe mắt.
Hoa cau ngây ngất
Cười trắng đêm dài,
Mộng xoa trên vai
Là mùi thiên lý.
Linh hồn hoa huệ
Còn ở trần ai,
Tâm sự hoa nhài
Xin đừng e lệ.

Bông hồng phong nhụy
Mơ suốt canh trường.
Bóng dạ lan hương
Hiện hình tuyết thế.

Hoa ngâu thù mị,
Hoa mộc hiền lương,
Ngọc lan thanh quý
Ngủ mê đầu tường.
Tàn đêm trăng xế,
Nâng tà áo sương,
Thấy hoa đầy lệ
Và lòng đầy hương.
- Hỡi em mến thương!
Có nghe trời bể
Tương tư dậm trường?
Hoa cỏ mệnh mang
Nối lời ước thệ
Trọn mùa yêu đương.

Khi Mới Nhón

Khi mới nhón, tuổi mười lăm, mười bảy,
Làm học trò mắt sáng với môi tươi
Ta bước lên chân vắn dạo bên người
Ngoài cặp sách trần ai xem cũng nhẹ!

Đời thấp thoáng qua học đường nhỏ bé
Phố phường cuộc sống mới lên hoa
Ta ngồi nghe những tiếng thị thành xa
Hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp

Nắng thuở đó khiến lòng ta hồi hộp
Ta nhìn cao mới rõ bị giam cầm
Ôi tiếng nào vang bốn bức tường câm?
Không khí nặng mơ hồ thầy với bạn

Ta lớn lên, bước đường không giới hạn
Có lẽ đâu kiềm giữ nổi tay người
Tuổi hoa hồng kiêu hãnh của ta ơi!
Tình đã hẹn ở trên đường nắng mới

Ta ném bút dẫm lên sấu một buổi
Xa vở bài, mở rộng sách ham mê
Đã từng phen trèo cổng, bỏ trường về
Xếp đạo đức dưới bàn chân ngạo mạn

Đời đổi mới từ ngày ta dấy loạn
Sớm như chiều hư thực bóng hoa hương
Ta ra đi tìm lớp học thiên đường
Và khi đó thì mẹ yêu ngồi khóc...

Ôi ! khoái lạc những giờ trốn học
Những bình minh xuân đẹp, những chiều thu!
Bao cảnh nước mây đầm thắm hẹn hò
Khi biếng gặp nhớ nhung pha màu áo

Hỡi thành đô với linh hồn bách thảo
Còn nhớ ta chẳng, tuổi trẻ tóc bay?
Làm học trò nhưng không sách cầm tay
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ

Riêng ta nhớ những trưa hè sắc đỏ
Đường hoàng lang nắng động lối đi quen

Nhìn bóng cây chen bóng mộng hư huyền
Ta đến đó lần đầu nghe rạo rục...

Thấy phẳng phất hình đôi vai, bộ ngực
Làn môi tươi in một nét son hồng
Cặp má đào phơn phớt ánh phù dung
Đầu lả lướt mái tóc dài sóng gợn?

Ta ngây ngất cả tấm thân vừa lớn
Bỗng rùng mình thở vội ánh dương qua
Tưởng hương thơm một da thịt đàn bà.

KỶ NỮ

Ta thường có từng buổi sâu ghê gớm
Ở bên Em -- ôi biển sắc, rừng hương!
Em lộng lẫy như một ngàn hoa sớm,
Em đến đây như đến tự thiên đường.

Những buổi đó, ta nhìn em kinh ngạc,
Hồn mất dần trong cặp mắt lưu ly,
Ôi mắt xa khơi! Ôi mắt dị kỳ!
Ta trông đó thấy trời ta mơ ước.
Thấy cả bóng một vầng đông thưở trước,
Cả con đường sao mọc lúc ta đi,
Cả chiều sương mây phủ lối ta về,
Khấp vũ trụ bỗng vô cùng thương nhớ.

Ta run sợ, cho yêu là mệnh số,
Mặc tay em định hộ kiếp ngày sau.
Vì người em có bao phép nhiệm mầu,
Một sợi tóc đủ làm nên mê hoặc.
Ta đặt em lên ngai thờ Nữ Sắc,
Trong âm thầm chiêm ngưỡng một làn da.
Buổi em về xác thịt tẩm hương hoa,
Ta sống mãi thờ lấy hồn trinh tiết.
Ôi cám dỗ! Cả mình em băng tuyết,
Gợn xuân tình lên bộ ngực thanh tân.
Ta gần em, mê từng ngón bàn chân,
Mắt nhắm lại, để lòng nguôi gió bão.
Khi sùng bái, ta quỳ nâng nếp áo,
Nhưng cúi đầu trước vẻ ngọc trang nghiêm.
Ta khẩn cầu từng sớm lại từng đêm,
Chưa tội lỗi, đã thấy tràn hối hận.
Em đài các, lòng cũng thoa son phấn,
Hai bàn chân kiêu ngạo dẫm lên thơ.
Ôi vô lương! Trong một phút không ngờ,
Ta đã muốn trở nên người vô đạo.
Tất cả em đều bắt ta khổ não,
Và oán hờn căm giận tới đau thương.
Và yêu say, mê mệt tới hung cuồng,
Và khát vọng đến vô tình, vô giác.

Hỡi Kỳ Nữ! Em có lòng tàn ác,
Ta vẫn gần - ôi sắc đẹp yêu ma!
Lúc cuồng si, nguyện rửa cả đàn bà,
Ta ôm ngực nghe trái tim trào huyết.
Ta sẽ chết! Sẽ vì em mà chết!
Một chiều nào tắt thở giữa môi hôn,
Ta hái trong em lấy đóa hoa hôn.

Lạnh Mùa Đông Cũ

Thu hết rồi đây, thu sắp hết!
Ngoài kia cành rụng - Em nghe không?
Sông vàng đổi gió ùu hiu cũ,
Bụi cuốn dâu xanh, bãi cát hồng.

Em đã nghe lòng lạnh lắm chưa,
Khi con chim biếc cúi bên hồ,
Lũng lơ đáy nước, cành rong gọn,
Thuyền lá tre vàng trôi ngẩn ngơ?

Em đã cho lòng thương nhớ chưa?
Khi chiều sương bạc, ánh sao thưa,
Một đàn chim nhỏ bay về tổ,
Có tiếng chuông chùa rung cõi xưa.

Em đã buồn thêm được chút nào?
Mà lòng tôi rộng biết là bao!
Nghe trong xác lá hồn tôi rụng,
Mưa nức từng cơn tưởng lệ trào.

Em có vì thu gieo lệ không?
Tôi về, sớm gặp bóng sang đông.
Chiều xưa nắng hạ, chiều nay lạnh.
Mà chữa yêu thêm đã chết lòng.